

МІНІМІЗАЦІЯ КОРУПЦІЙНИХ РИЗИКІВ У ЮРИСДИКЦІЙНІЙ ТА КОНТРОЛЬНО-НАГЛЯДОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

ШАТРАВА Сергій Олександрович - доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри адміністративної діяльності поліції, Харківський національний
університет внутрішніх справ

УДК 351.743 (477)

В статье выделены и исследованы коррупционные риски при осуществлении контрольно-надзорной деятельности сотрудников полиции, а именно: необоснованно широкие полномочия полиции о прекращении или запрете деятельности; существование необоснованных полномочий по проведению проверок «на месте» («на объекте»); необоснованно широкие полномочия полиции касательно беспрепятственного получения информации, доступа к предметам и документам, помещений, земельных участков; наличие полномочия по взысканию штрафа на месте совершения проступка. Предложены мероприятия, направленные на минимизацию коррупционных рисков в юрисдикционной и контрольно-надзорной деятельности органов Национальной полиции.

Ключевые слова: органы Национальной полиции, коррупция, коррупционные риски, коррупциогенный фактор, контрольно-надзорные полномочия, юрисдикционные полномочия, минимизация коррупционных рисков.

Постановка проблеми

Розглядаючи розвиток демократично-правових засад як головний напрямок розбудови держави, українська громада поступово трансформує власне ставлення до силових структур та розуміння їх функцій у сучасному житті. Ідея протидії правопорушенням як основної мети існування органів правопорядку заміщується розумінням того, що основним змістом їх діяльності має бути охорона прав та свобод громадян і правового суспільства, а рівень цієї діяль-

ності має відповідати сучасним вимогам розвитку суспільства [1].

Стан дослідження

Звернення до наукових праць учених свідчить, що проблема вдосконалення юрисдикційної та контрольно-наглядової діяльності органів Національної поліції тією чи іншою мірою входять до предмета наукових інтересів таких сучасних учених, як: О. М. Бандурки, К. І. Белякова, І. П. Голосніченка, С. М. Гусарова, О. В. Джафарової, І. В. Зозулі, Р. А. Калюжного, О. М. Ключева, В. К. Колпакова, Т. О. Коломовець, А. Т. Комзюка, А. М. Куліша, В. А. Ліпкана, О. М. Музичука, М. М. Тищенко, Х. П. Ярмачі та ін. Однак актуальною залишається проблематика мінімізації корупційних ризиків під час здійснення зазначених повноважень органів Національної поліції.

Метою даної статті постає необхідним з'ясувати основні аспекти усунення корупційних ризиків під час здійснення юрисдикційної та контрольно-наглядової діяльності органів Національної поліції.

Виклад основного матеріалу

На початку варто вказати, що з метою мінімізації корупційних ризиків під час здійснення працівниками органів Національної поліції контрольно-наглядової діяльності особливу увагу слід звертати на з'ясування наступних питань: не надають будь-яких переваг та не проявляють корис-

ливу прихильність у стосунках з окремими фізичними і юридичними особами, політичними партіями; не проявляють упередженість при прийнятті певних рішень під час виконання своїх службових обов'язків; не проявляють свавілля або байдужість до правомірних звернень та вимог громадян, їх об'єднань, а також юридичних осіб, не допускають проявів бюрократизму, не поводяться таким чином, що дискредитують органи поліції; при виконанні своїх повноважень забезпечують раціональність, ефективність та економність використання матеріальних та фінансових ресурсів, які їм доручені; своєчасно і точно виконують рішення органів поліції чи розпорядження і вказівки своїх керівників, та діють у межах своїх повноважень. У разі одержання доручення, яке суперечить чинному законодавству, посадова особа має невідкладно в письмовій формі повідомити про це керівнику, який дав доручення, а в разі наполягання на його виконанні – повідомити вищу за посадою особу або відповідні компетентні правоохоронні органи, що ведуть боротьбу з корупцією; не використовують довірену державну таємницю, іншу інформацію з обмеженим доступом, установлену законами України «Про інформацію» та «Про державну таємницю», для власних інтересів або інтересів інших осіб шляхом порад чи рекомендацій; не сприяють, використовуючи своє службове становище, фізичним і юридичним особам у провадженні ними підприємницької діяльності, а також в отриманні субсидій, субвенцій, дотацій, кредитів чи пільг з метою одержання за це для себе, своїх родичів або інших осіб матеріальних благ, послуг, пільг або інших переваг; не займаються підприємницькою діяльністю безпосередньо чи через посередників або підставних осіб, не виступають повіреним третіх осіб у справах державного органу, в якому працюють, а також не виконують роботу на умовах сумісництва (крім наукової, викладацької, творчої діяльності); не входять самостійно, через представника або підставних осіб до складу правління чи інших виконавчих органів підприємств, кредитно-фінансових установ, господарських товариств, органі-

зацій, спілок, об'єднань, що провадять підприємницьку діяльність; не відмовляють фізичним і юридичним особам в інформації, надання якої передбачено правовими актами, не затримують її навмисно, не надають недостовірну чи неповну інформацію; не вимагають (не приймають) від фізичних і юридичних осіб подарунки, послуги чи будь-які інші переваги, які є чи можуть виглядати як винагорода за рішення чи дії, що належать до їх службових обов'язків; не втручаються, використовуючи своє службове становище, у діяльність інших органів чи посадових осіб з метою перешкодити виконанню ними своїх повноважень; не надають незаконні переваги фізичним або юридичним особам під час підготовки і прийняття нормативно-правових актів чи рішень [2].

У свою чергу, варто виокремити корупційні ризики під час здійснення юрисдикційної та контрольно-наглядової діяльності працівниками органів Національної поліції.

1) *Необгрунтовано широкі втручальні повноваження поліції щодо припинення або заборони діяльності.* В даному випадку, корупційність з боку органів Національної поліції полягає в самій потенційній можливості здійснення або нездійснення цих повноважень, а також підставах і строках застосування цих заходів, які в переважній більшості віддаються на розсуд представників посадових осіб органів Національної поліції. Тобто мова фактично йде про широкі дискреційні повноваження органів Національної поліції [3, с. 67].

Запровадження європейських стандартів у цій сфері полягає в необхідності обмежити втручальні повноваження органів поліції. Ці органи будуть отримувати певну інформацію тільки зі згоди особи або на підставі судового рішення. Інших можливостей дізнатися від цієї особи про обставини порушень у них не повинно залишатися. Такі новації можуть бути впроваджені лише шляхом внесення змін до законів. Чинне конституційне і законодавче регулювання дозволяє звертатися до суду органам державної влади лише у чітко визначених випадках. А жоден нормативний акт

не передбачає права інспекційного органу (органу поліції) подавати позов до адміністративного суду про тимчасовий доступ до приміщення чи документів особи. Під кутом зору повноти регулювання необхідно внести зазначені зміни до всіх законів, які визначають повноваження адміністративних органів, та Кодексу адміністративного судочинства щодо особливостей процедури розгляду таких позовів [4, с. 58].

З метою мінімізації даного корупційного ризику в діяльності органів поліції постає необхідним внесення змін до чинного законодавства, а саме: визначити в законах конкретні підстави для прийняття рішень про заборону здійснення діяльності; 2) залишити повноваження для прийняття адміністративними органами (органами Національної поліції) рішень про заборону здійснення діяльності (у сфері охоронної діяльності, дозвільної діяльності), але з наступним підтвердженням такого рішення судом [4, с. 64].

2) *Існування необґрунтованих повноважень щодо проведення перевірок «на місці» («на об'єкті»).* Варто зазначити, що в залежності від особливостей діяльності, яка підлягає перевірці, всі інспекційні органи в Україні можуть бути поділені на два окремі види: органи, які спроможні здійснювати перевірку на підставі інформації, наявної в різноманітних звітах та інших документах; органи, які проводять перевірки тільки за допомогою безпосереднього обстеження певних об'єктів [3, с. 79].

У даному випадку з метою зменшення корупційного ризику в діяльності органів поліції полягає у зменшенні завдання особистих контактів між посадовими особами і приватними особами, що має відбуватися не тільки під час надання адміністративної послуги, але й при реалізації контрольно-наглядової діяльності.

З метою викоренення даного корупційного ризику в діяльності органів Національної поліції, варто вести мову про необхідність законодавчого закріплення окремою статтею положення про те, що технічні прилади та технічні засоби, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, по-

винні мати відповідні сертифікати і пройти метрологічну перевірку, а показання цих приладів повинні відображатися в протоколі про адміністративні правопорушення. Відповідна норма дозволить гарантувати законність при застосуванні владних повноважень суб'єктами в адміністративно-деліктному процесі, оскільки джерело доказів матиме офіційний характер та зменшить рівень корупції [5, с. 118].

В умовах сьогодення постає необхідним прийняття на рівні постанови Кабінету Міністрів України порядку функціонування системи фіксації правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі. У даному випадку систему фіксації правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі слід розглядати як сукупність технічних засобів, що дають змогу здійснювати виявлення та фотозйомку або відеозапис правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі, процесуальних і організаційних заходів з використанням спеціального обладнання та програмного забезпечення [6].

Варто також вести мову про автоматизований облік адміністративних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху, зафіксованих в автоматичному режимі, який здійснюється уповноваженими підрозділами Національної поліції шляхом унесення інформації про винесені постанови про накладення адміністративних стягнень за правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі, до відповідних баз (банків) даних, що входять до єдиної інформаційної системи МВС [6].

У той же час, за допомогою системи фіксації правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі повинні фіксуватися такі порушення Правил дорожнього руху: 1) перевищення встановлених обмежень швидкості руху транспортних засобів; 2) проїзд на заборонний сигнал світлофора; 3) порушення правил зупинки і стоянки; 4) порушення правил руху і зупинки на смузі для маршрутних транспортних засобів; 5) порушен-

ня установлені для транспортних засобів заборони виїзду на смугу зустрічного руху; 6) порушення правил руху через залізничний переїзд; 7) порушення встановленої для транспортних засобів заборони рухатися тротуарами чи пішохідними доріжками [6].

Виходячи із викладеного, слід констатувати, що запровадження даної системи тільки сприятиме зменшенню рівня корупції та спрямовує діяльність органів Національної поліції на виконання виховних та превентивних завдань щодо попередження та припинення адміністративних правопорушень.

Виконанню виховних та превентивних завдань органів Національної поліції сприятиме відповідна мережа технічних засобів, які встановлюються безпосередньо на об'єктах вулично-дорожньої інфраструктури та забезпечують в автоматичному режимі виявлення та фотозйомку або відеозапис подій з ознаками правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розпізнавання номерних знаків транспортних засобів та передачу інформації про зафіксовані події каналами зв'язку до автоматизованої системи обробки даних Національної поліції [6].

На підставі викладеного, слід зробити проміжний висновок, що з метою фіксації фактів правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі вбачається необхідним прийняття відповідної постанови Кабінету Міністрів України «Порядок функціонування системи фіксації правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі» і, у свою чергу, прийняття наказу МВС України «Про затвердження Інструкції з оформлення органами поліції матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі».

У той же час Т. С. Соколан наголошує на тому, що відеоспостереження виступає ефективним заходом здійснення правоохоронної діяльності, за допомогою якого реалізуються такі її функції, як попередження правопорушень та злочинів, їх розслідування, а також забезпечення громадського

порядку і громадської безпеки: автоматична реєстрація порушень правил дорожнього руху автотранспортом; попередження корупційних діянь серед працівників дорожньої поліції та інших підрозділів поліції; здійснення додаткового контролю над роботою працівників правоохоронних органів; зменшення кількості правопорушень у місцях, які перебувають у зоні дії відеоспостереження; підвищення ефективності затримання правопорушників та викрадених транспортних засобів «по гарячих слідах» у результаті своєчасного виявлення правопорушення; підвищення ефективності роботи підрозділів правоохоронних органів шляхом отримання ними достовірної інформації про події, які відбуваються; підвищення у населення відчуття безпеки; підвищення рівня довіри громадян до роботи правоохоронних органів; здійснення контролю за ситуацією в місцях, де встановлено відеоспостереження, та в разі її небезпечності направлення працівників поліції для її подолання [7, с. 178].

Крім того, Т. С. Соколан звертає увагу на те, щоб застосування відеоспостереження у громадських місцях було допустимим, воно повинно здійснюватись на підставі закону, переслідувати одну із законних цілей, бути необхідним у демократичному суспільстві або бути співрозмірним зазначеній у законі меті. Під час здійснення відеоспостереження у громадських місцях правоохоронні органи повинні дотримуватись принципів застосування відео спостереження [7, с. 187].

3) *Необґрунтовано широкі повноваження поліції щодо безперешкодного отримання інформації, доступу до предметів і документів, приміщень, земельних ділянок.* У даному випадку уповноважені органи при здійсненні контролю (нагляду) за діяльністю фізичних чи юридичних осіб мають право отримувати інформацію про можливі правопорушення за допомогою двох основних способів: отримання звітів, документів чи інших матеріалів про здійснення певного виду діяльності (дозвільної діяльності; охоронної діяльності); безперешкодного доступу до приміщень, земельних ділянок чи інших

об'єктів володіння осіб (склади, бази й сховища, як об'єкти дозвільної системи) [3, с. 72].

Із зазначеним повноваженням органів поліції кореспондує обов'язок суб'єктів, діяльність яких підлягає перевірці, надавати доступ до відповідної інформації або володінь. Корупційні зловживання при реалізації цих повноважень полягають у можливості посадових осіб неправомірно приховувати або надавати інформацію, отриману в існуючому (спрощеному) порядку, шантажувати осіб цими даними тощо. Адже інформація про виявлені під час безперешкодних перевірок факти вчинення адміністративного проступку чи злочину може приховуватися взамін за корупційну «плату» [3, с. 73].

4) *Наявність повноваження щодо стягнення штрафу на місці вчинення проступку.* Так, відповідно до ст. 283 КУпАП – розглянувши справу про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить постанову по справі. Відповідно до ст. 276 КУпАП – справа про адміністративне правопорушення розглядається за місцем його вчинення [8]. Звернення до Рішення Конституційного суду України від 26.05.2015 № 5-рп/2015 надає можливість констатувати, що аналіз положень глави 22 Кодексу в системному зв'язку з положеннями його глави 17 вказує на те, що підстав для отождолення місця вчинення адміністративного правопорушення з місцем розгляду справи про таке правопорушення немає, а словосполучення «на місці вчинення правопорушення» і «за місцем його вчинення», які містяться у статтях 258, 276 Кодексу, мають різне цільове спрямування і різний правовий зміст. Зокрема, словосполучення «за місцем його вчинення», застосоване у положенні частини першої статті 276 Кодексу, за якою «справа про адміністративне правопорушення розглядається за місцем його вчинення», вказує на місцезнаходження органу, уповноваженого законом розглядати справу про адміністративне правопорушення у межах його територіальної юрисдикції згідно з адміністративно-територіальним устроєм України [9].

У той же час у частинах першій, другій статті 258 КУпАП визначено випадки, коли

протокол про вчинення адміністративного правопорушення не складається, а адміністративне стягнення накладається і стягується на місці вчинення правопорушення, якщо особа не оспорує допущеного нею порушення і адміністративного стягнення, що на неї накладається, а розмір штрафу не перевищує передбаченого у КУпАП неоподаткованого мінімуму доходів громадян. Перелік адміністративних правопорушень, за які адміністративні стягнення накладаються на місці їх вчинення, є вичерпним і може бути змінений лише законом. Скорочене провадження у справах про зазначені адміністративні правопорушення передбачає, зокрема, фіксацію адміністративного правопорушення і накладання адміністративного стягнення на правопорушника безпосередньо на місці його вчинення. Застосування посадовою особою процедури скороченого провадження в інших випадках, які не визначені законом, тобто розгляд справи про адміністративне правопорушення безпосередньо на місці його вчинення, а не за місцезнаходженням органу, уповноваженого законом розглядати справу про таке правопорушення, призводить до порушення процесуальних прав особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, закріплених у статтях 257, 268, 277, 278, 279, 280 КУпАП [10; 384].

У той же час ч. 3 ст. 258 КУпАП передбачає, що працівник патрульної поліції може винести постанову на місці вчинення правопорушення, тобто – на місці зупинки транспортного засобу. Проте, постанова не може бути винесена без розгляду адміністративної справи. Постанова щодо притягнення особи до відповідальності виноситься за результатами розгляду справи. В даному випадку ч. 3 ст. 258 КУпАП вказує на те, що працівник патрульної поліції повинен дотримуватись вимог ст. 283-КУпАП, яка зазначає, що постанова виноситься тільки за результатами розгляду справи [10].

Однак, зміни до ст.258 КУпАП, якими надано можливість працівникам Національної поліції не складати протоколи про адміністративні правопорушення, та інструкція з оформлення поліцейськими

матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі [11], якою урегульовано порядок оформлення адміністративних правопорушень саме у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, набрали чинності пізніше, ніж було прийняте рішення Конституційного суду України від 26.05.2015-№ 5-рп/2015. Вказаним нормативним актам не надавалось тлумачення Конституційним Судом України.

Разом з тим, ст. 276 КУпАП вказує, що справа про адміністративне правопорушення розглядається за місцем його вчинення, тобто – за місцезнаходженням органу, уповноваженого законом розглядати справу про адміністративне правопорушення [8].

Крім того, відповідно до принципу 6 Рекомендації № R (91) 1 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно адміністративних санкцій, ухваленої 13 лютого 1991 року, при застосуванні адміністративних санкцій, окрім сформульованих у Резолюції (77) 31 принципів справедливої адміністративної процедури, що звичайно застосовуються до адміністративних актів, слід керуватися такими особливими принципами: 1) особа, стосовно якої розглядається можливість застосування адміністративної санкції, попередньо інформується щодо фактів, які їй ставляться у вину; 2) вона має достатньо часу для підготовки свого захисту в залежності від складності справи та суворості санкцій, що можуть бути застосовані; 3) вона або її представник інформується стосовно характеру доказів у справі, зібраних проти неї; 4) вона має можливість висловити свою думку перед оголошенням рішення про санкцію; 5) адміністративний акт про застосування санкцій містить мотиви, на яких вона ґрунтується [12].

Більше того, приписами ст. 129 Конституції України, норми якої є нормами прямої дії, задекларовано, що основними засадами судочинства, серед іншого, є змагальність та забезпечення доведеності вини.

5) *Стіснення складів правопорушень, передбачених КУпАП і багатьма галузевими законами, які караються штрафами різних розмі-*

рів [3, с. 114; 13, с. 188]. Органи Національної поліції за наслідками здійснення перевірок і виявлення певних порушень вимог законодавства мають право застосовувати адміністративні стягнення у вигляді штрафу. Традиційно штрафи у нормативних актах формулюються із зазначенням нижньої і верхньої меж допустимого розміру. Такий виклад санкцій статей спрямований на те, щоб при застосуванні штрафів посадові особи враховували різні обставини вчинення порушення (пом'якшуючі обставини і такі, що обтяжують відповідальність [8]). Але на практиці велика різниця між розмірами встановленого в законі штрафу надає можливість адміністративним органам неправомірно застосовувати найменше чи найбільше стягнення, незважаючи на фактичне існування або відсутність пом'якшуючих чи обтяжуючих обставин [3, с. 97-98].

У той же час у сучасному правоохоронному законодавстві чи не найважливіша частина – розділення протиправної поведінки на злочин і проступок. Це дозволяє адекватно оцінити небезпеку скоєного і призначити пропорційне покарання. Але люди, які не мають юридичної освіти, не завжди розуміють, у чому різниця між злочином і проступком, і в деякій мірі сприяють виникненню корупційного ризику в діяльності органів поліції [14].

У той же час мають випадки неправомірного використання результатів адміністративного провадження при розслідуванні кримінальних справ (рішення Європейського Суду з прав людини у справі «Доронін проти України»). Зараз у провадженні щодо адміністративних порушень дозволено застосовувати велику кількість втручальних заходів (затримання особи, особистий огляд та огляд речей, вилучення речей і документів тощо) без належного судового контролю [15]. А за допомогою цих дій можуть порушуватися певні процесуальні права громадян.

Висновки

З метою мінімізації корупційних ризиків у юрисдикційній та контрольно-наглядовій діяльності органів Національної поліції постає необхідним: 1) визначити в

нормативних актах конкретні підстави для прийняття рішення про заборону здійснення діяльності; 2) закріпити повноваження щодо зупинення певної діяльності (закриття об'єкта) органом поліції з обов'язковим підтвердженням такого рішення судом; 3) заохочувати практику здійснення перевірок органами поліції на підставі отриманих звітів від осіб, а також копій документів; 4) позбавити органи поліції повноваження стягувати штрафи на місці вчинення правопорушення із встановленням порядку сплати штрафів виключно через банківські установи; 5) запровадити ускладнену процедуру застосування штрафу, якій передуватиме обов'язкова стадія висунення вимог щодо усунення виявлених порушень; 6) усунення дублювання складів протиправних діянь в КУПАП і галузевих законах; 7) усунути існуючу в законодавстві необґрунтовану велику різницю між найменшим і найбільшим розміром штрафу за одне правопорушення тощо.

Література

1. Мартиненко О. Запровадження основних принципів захисту прав людини у реформуванні органів внутрішніх справ. URL: <http://search.ukr.net/?go=http%3A%2F%2Fdspace.nbuv.gov.ua%2Fbitstream%2Fhandle%2F123456789%2F28690%2F17-Martynenko.pdf%3Fsequence%3D1>.
2. Методичні рекомендації з питань запобігання та протидії корупції: наказ Головного управління державної служби України від 26.12.2007 № 337 URL: <http://www.zoda.gov.ua/article/1135/metodichni-rekomendatsiji-z-pitan-zapobigannya-ta-protidiji-koruptsiji.html>.
3. Корупційні ризики надання адміністративних послуг та контрольно-наглядової діяльності в Україні / [І. Коліушко, В. Тимошук, О. Банчук, І. Бекешкіна]. К.: Москаленко О. М. ФОП, 2009. 196 с.
4. Проблеми теорії та практики інспекційної діяльності публічної адміністрації в Україні. К.: Конус, 2009. 272 с.
5. Казачук І. В. Докази і доказування у адміністративно-деліктному процесі: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2015. 204 с.
6. Порядок функціонування системи фіксації правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі: проект постанови Кабінету Міністрів України URL: http://www.sai.gov.ua/uploads/filemanager/file/proekt%20poryadka%20f_2.doc.
7. Соколан Т. С. Адміністративно-правове регулювання застосування відеоспостереження правоохоронними органами України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2016. 210 с.
8. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10>.
9. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 276 Кодексу України про адміністративні правопорушення: Рішення Конституційного суду України від 26.05.2015 № 5-рп/2015 URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-15>.
10. Постанова поліції на місці вчинення правопорушення: аспект законності URL: <https://alibi.dp.ua>.
11. Про затвердження Інструкції з оформлення поліцейськими матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі: наказ МВС України від 07.11.2015 № 1395 URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z1408-15>.
12. Рекомендація № R (91) 1 Комітету Міністрів Ради Європи Державам – членам стосовно адміністративних санкцій URL: http://pravo.org.ua/files/zarub_zakon/Rec_1991.pdf.
13. Шатрава С. О. Мінімізація корупційних ризиків під час здійснення юрисдикційних та контрольно-наглядових повноважень органами Національної поліції. *Стан та перспективи розвитку адміністративного права України*: матеріали II міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 30 вересня. 2016 р.). О.: ОДУВС, 2016. С. 186-188.

АНОТАЦІЯ

У статті виокремлено та досліджено корупційні ризики під час здійснення контроль-но-наглядової діяльності працівниками поліції, а саме: необґрунтовано широкі втручальні повноваження поліції щодо припинення або заборони діяльності; існування необґрунтованих повноважень щодо проведення перевірок «на місці» («на об'єкті»); необґрунтовано широкі повноваження поліції щодо безперешкодного отримання інформації, доступу до предметів і документів, приміщень, земельних ділянок; наявність повноваження щодо стягнення штрафу на місці вчинення проступку. Запропоновано напрямки спрямовані на мінімізацію корупційних ризиків у юрисдикційній та контроль-но-наглядовій діяльності органів Національної поліції.

Ключові слова: органи Національної поліції, корупція, корупційні ризики, корупціогенний фактор, контроль-но-наглядові повноваження, юрисдикційні повноваження, мінімізація корупційних ризиків.

SUMMARY

The article identifies and investigates corruption risks during the control and supervision activities by police officers, namely: unreasonably wide intermediary powers of the police regarding the termination or prohibition of activities; the existence of ungrounded authority to carry out on-the-spot inspections («at the facility»); unsubstantiated broad powers of the police regarding unimpeded access to information, access to items and documents, premises, land plots; Possession of the right to charge a fine in the place of committing a misdemeanor. The measures aimed at minimizing corruption risks in the jurisdiction and control and supervision of the National Police bodies are proposed.

Key words: the National Police agencies, corruption, corruption risks, corruptogenic factor, control and supervisory powers, jurisdictional powers, minimization of corruption risks.

14. Різниця між злочином і проступком
URL: <http://dovidka.biz.ua/tiznitsya-mizh-zlochinom-i-prostupkom/>.

15. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реалізації поло-

жень Кримінального процесуального кодексу України: пояснювальна записка до проекту Закону України URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=55214&pf35401=343163>.